

Odată ieșeam din Muntele Athos, și erau acolo doi bătrâni simpluți. Unul mânca niște bomboane ION. Mai există încă? Există. Mânca o bomboană și-i zice celuilalt bătrânel de la Kavsohalivia: „Ce mănânci, Gheronda?” „O bomboană pentru gât, am și pentru tine.” I-o dă și deodată l-a cuprins gândul: „E de post?” „Da, e doar o bomboană, e de post.” El ia hârtiuța, o deschide încet-încet și citește că are 0,01% produse cu urme de lapte. S-au luat la cuțite în autobuz. Scupa întruna. Voia să i se facă spălături gastrice. „Măi, Părinte, liniștește-te!” „Nu! Are lapte!” Zarva pe care a făcut-o în interiorul autobuzului a fost...! Măcar să fi fost vorba de brânză, ouă! N-ar fi o problemă atât de mare!

Pe mine m-a luat la rost o dată o bătrână simpluță de aici. Mi-a spus că doctorul i-a dat să ia antibiotice „de dulce”. Dumnezeu să te

miluiască, fiica mea! Antibioticele sunt diluate? „Dacă au lapte în interior? Sunt albe!” „Nu la cofetărie le face, ci la farmacie!” Sau, vin unii la birou, în biroul meu, iar eu îi servesc cu o prăjitură. „E de post?” - întreabă. „Dumnezeu să aibă milă de tine! Eu, un mitropolit, să te servesc cu ceva de dulce?” De ce întrebi chestia asta? Dar, și să te fi tratat cu ceva de dulce, trebuia să pui gândul bun: „E posibil ca mitropolitul să mă trateze cu ceva de dulce?” Însă întreabă și vezi că viața lor e un chin.

Măi copile, eliberează-te de acestea! Fă cu bucurie viața ta duhovnicească, postul, privegherea! Cu bucurie să le faci! Dacă faci din viața ta un chin, atunci vei obosi. Vei suferi și te vei chinui singur! Și atunci, cei care te vor vedea, vor spune că nu vor să devină astfel.

Sursa: [youtube.com](https://www.youtube.com)

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 7 iunie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta celor adormiți - Moșii de vară
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 8 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 2, 1-11; Ev. Ioan 7, 37-53; 8, 12 → Duminica a 8-a după Paști → Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliile) → Sfinții Mucenici Nicandru și Marcian

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Tot omul trebuie să fie treaz la lucrurile sale, ca să nu se ostenească în zadar.”

– Sfântul Arsenie cel Mare

Nr. 576 / 1 iunie 2025

PĂRINTELE
VARNAVA IANKOU

WISELE DUHOVNICEȘTI ȘI EGOISMUL ASCUNS

S-ar putea să fiu în Biserică, să mă lupt duhovnicește, să zicem, să iau parte la Sfintele Taine, dar să fiu un om cu caracter dificil. Și etichetez oamenii drept creștini și necreștini, credincioși și necredincioși, neavând flexibilitatea și deschiderea să mă pot înțelege cu toți oamenii și să găsesc ceea ce fiecare are pozitiv, evidențiindu-le. Pot fi blocat într-un mod greșit în viața duhovnicească, neaflând moduri de comunicare și puncte de legătură cu fiecare om, ca să pot face o punte între ceea ce am diferit față de celălalt într-un mod discret, fără să-i țin predici, ci să-i transmit nădejdea care vine de la Hristos. Acest lucru poate fi făcut de un om delicat, care are delicatețe și sensibilitate duhovnicească.

De aceea se subliniază acest lucru. Trec cu vederea cei care au o astfel de părere și idee, adică [faptul că] rugăciunea și nimic altceva

înseamnă viața duhovnicească, și nu o viață de comuniune cu ceilalți. Ei ignoră așteptările fraților lor [nevoile lor]. Adică faptul că celălalt are o așteptare, nu în sensul de a investi în el, ci are o dispoziție de deschidere, o nevoie de comunicare, de conviețuire. Ei trec cu vederea așteptările fraților lor și rămân închiși în „dorul lor dumnezeiesc, în visele lor duhovnicești.” Cât de frumos o spune! De câte ori handicapul nostru de a socializa, dificultatea noastră de a relaționa cu alții, ne-a condus să o dăm chipurile în duhovnicie și sfințenie. Și ne exprimăm niște fantezii despre așteptări duhovnicești: ne arătăm dorul dumnezeiesc și visele noastre duhovnicești. Facem scenarii despre sporirea duhovnicească, despre harismele duhovnicești pe care le vom dobândi, vorbim de așa-zise zboruri duhovnicești, dar acest lucru nu este autentic, pentru că nu se poate realiza dacă practic nu cinstim pe fiecare om și nu relaționăm cu el. Adică propriul nostru complex de inferioritate, nesiguranța noastră, lipsurile și egoismul nostru se fac, chipurile, duhovnicie.

Investim în acea lipsă personală o așa-zisă dispoziție duhovnicească și ne îndreptăm într-o direcție greșită. Și spune, Părintele Emilianos, continuă. Vedeți de câtă delicatețe și discernământ este nevoie pentru a percepe această distincție și această diferență? Și nu ar trebui să judecăm după ceea ce vedem, după aparențe, ci, în esență,

și după rațiunea cu care se face orice lucru. Și spune: „Visele duhovnicești și dorințele cerești...” Vedeți ce lucru cutremurător spune, ce ar putea sminti pe cineva: „Visele duhovnicești și dorințele cerești mărturisesc egoismul nostru.” Eșuăm în lume și în relații, încercăm să fim cu mintea și cu imaginația noastră. Reușim ceva și avem, ca să spunem așa, un egocentrism și cerem harisme, câștig duhovnicesc, împlinirea viselor noastre duhovnicești, nu din iubire pentru Hristos, ci ca pe o nevoie personală de realizare și succes. Adică să se facă voia noastră. Acest om care se comportă așa, dacă ar avea o familie sau dacă ar avea o viață socială, ar fi absolut egocentric. Ar fi vrut ca toți să-i slujească nevoilor personale, dorințelor lui. Căci și acolo are fantezia de a găsi cel mai bun bărbat, cea mai bună femeie, să aibă cei mai buni copii și cel mai bun loc de muncă. Ca să se simtă și acolo desăvârșit. Aceasta exprimă o cădere, un narcisism, indiferent de cum se va manifesta, fie în căsătorie, fie la locul de muncă, fie în viața duhovnicească. În esență e același lucru, e manifestarea unui narcisism bolnăvicios, o dispoziție de a sluji egoismului nostru.

„Visele și dorințele cerești, de obicei, mărturisesc egoismul nostru, sărăcia și neputarea noastră de grijă în cele duhovnicești.” De ce? Pentru că cel ce e leneș, ca să lucreze duhovnicește sau să îndure și să mânuiască crucea sa, află scăpare în

fanteziile sale. Cel ce nu face cele neînsemnate, călătorește mental în pustie, ținând posturi aspre, nevoindu-se în peșteri și având vedenii dumnezeiești. Și nu este vorba de un lucru practic atunci când începe ceva. Cu cât cineva este mai jalnic în practică, în viața sa, cu cât este mai puțin smerit, pe atât este mai închipuit. Nici măcar nu poate mișca o furnicuță de aici până colo, dar cu mintea lui L-a și văzut pe Dumnezeu. Crede că merită să-L vadă pe Dumnezeu, și dacă nu l se descoperă, crede că Dumnezeu îl nedreptățește. Acest lucru exprimă într-un mod absolut această patologie a noastră. Să continuăm....

„Visele și dorințele duhovnicești mărturisesc de obicei egoismul nostru, sărăcia și lenevirea noastră în cele duhovnicești, o stare de mizerie, o stare de neputință în a mărturisi [pe Hristos] și gropi [în cele cerești].” Când nu ai dispoziție să mărturisești, să-ți ridici crucea ta, cu răbdare. Când nu ești dispus să faci lucruri, să pui în practică, ajungi în acea stare jalnică pe care o descrie aici Părintele. Ne vom observa pe noi înșine când vom face pași mărunți. Deoarece nu avem răbdare, însă, și suntem plini de fantezii, că am putea face mari isprăvi, că facem salturi mari, nevoințe mari, fapte teribile, mari descoperiri, adică multe imaginații, pentru că lipsește lucrul simplu și de la sine înțeles pe care trebuie să-l facem. „Acestea arată că nu avem dispoziție de a răbda durerea, să ne întindem picioarele,

ca să sărim peste groapa cu nisip. Nu avem dispoziție de nevoință, de a accepta durerea. Și de ce nu putem în realitate? Care e durerea? Să mă accept pe mine însumi, să-mi accept eșecul, să-mi accept păcatul, lipsa lui Dumnezeu din viața mea. Și pentru că nu pot accepta acest lucru, căci e dureros, îmi fac scenarii, și am doruri, chipurile, duhovnicești.

Sursa: [youtube.com](https://www.youtube.com)

PĂRINTELE ATHANASIE DE LIMASSOL

SĂ TRĂIM VIAȚA DUHOVNICEASCĂ CU BUCURIE

Dacă creștinul nu e bucuros, cine poate fi fericit departe de Dumnezeu? Îmi amintesc că odată, la o școală la care am fost chemat, o copilă m-a întrebat: „Spuneți-mi, ca să merg în rai, trebuie să devin precum profesoara mea?” Și profesoara este un om din Biserică. Și într-adevăr, săraca, era bună și încerca să facă ceea ce putea, însă avea o stare de presiune, [de stres] era un om strâmtorat. Orice făcea îi dădea o stare de constrângere lăuntrică. „Încet, fiica mea, încet! Respiră! Liniștește-te, relaxează-te puțin!” Când era să mănânce, trebuia să examineze dacă găsea o picătură de ulei, să o ducă să facă analize la un centru special de stat și privat.